

Bojler

Milí čtenáři,

Vážím si velice tohoto nového čísla, jež máte možnost držet v rukou. Přesněji řečeno, vážím si velice těch, kdo jej dali dohromady. Proč? Opravdu se musím ptát?

Je červen. To je samozřejmě ve světě žáků, studentů a učitelů měsíc nadějný, nicméně každá mince má dvě strany, a proto je zároveň také měsícem šíleným. Anebo tedy alespoň balancujícím na hraně šílenství. Od začátku září se toho muselo stihnout, zvládnout, splnit, dokázat, překonat či realizovat TOLIK, že každá smrtelná lidská bytost ve školním provozu už dojíždí na poslední ubohé výpary dřívějšího paliva. A je ráda, že je ráda.

Studenti si zřejmě myslí, že se to týká pouze jich. Zatímco my učitelé se ve svých intelektuálních kabinetních doupatech klepeme hrůzou z toho, že teď nebudeme mít dva měsíce koho vzdělávat, poučovat, vychovávat, kontrolovat a formovat.

Rád bych milé studenty vyvedl z omylu. Já osobně se v polovině června nacházím ve stavu, kdy si každé ráno pod peřinou upřímně gratuluji k odvaze otevřít vůbec oči a pomýšlet na jakoukoli následnou aktivitu spojenou se zaměstnáním. Úderem „posledního zvonění“ zamknu své učitelské já do pečlivě ukryté třinácté komnaty svého podvědomí a stanu se chytačem lelků, líným dobrodruhem, umírněným cestovatelem, gastro turistou, hrdým lenochem, kontrolovaným zpustlíkem.

A právě proto si vážím naší neuvěřitelné redakce, která byla ochotna své zasloužené lenošství ještě o pár dní odložit. A připravit vám na konec roku hezké literární překvapení. Počtete si. Čeká vás věru všehochuť. Od úsměvných fejtonů o maminkách a zvířátkách až k básnickým klecím stavěným z mrtvol. Inu, číslo rozporuplné jako sám červen.

Přeji vám všem krásné léto. Jednoznačně. Bez rozporů.

Lukáš Bárta

Jak si udržet špatnou náladu

Jste často pod stresem? Potřebujete zlepšit náladu? Chybí vám klid na duši? I když tohle může znít jako typické slogany reklamy na prášky, které by vám měly během hodiny vyřešit všechny vaše životní problémy, tak tomu tak není. Tyto otázky mě provázejí každý den a dnes s tím hodlám skoncovat. A jak jinak než pomocí internetu. Do vyhledávače zadám: “Jak si udržet dobrou náladu.” Vyjede mi několik stránek a samozřejmě kliknu na tu první, protože ta bude určitě ta nejlepší. “Pět rad, jak si udržet dobrou náladu po celý rok”. Zní to lákavě, tak snad to bude fungovat aspoň týden.

Bod číslo jedna: kvalitní spánek, a to alespoň 8 hodin denně. Tiše se zasměju. Viděli experti z tohoto článku někdy průměrného studenta gymnázia? Radši zkusím druhý bod. “Zacvičte si nebo si zaběhejte.” Jako někdo, kdo se zapotí i při cestě na zastávku, tento bod přeskočím a dělám, jako by tu nikdy nebyl. Třetí bod: “Obklopte se světlem.” Natáhnou se k vypínači, přičemž skoro spadnu ze židle, a rozsvítím světlo. Takhle ten bod asi nebyl myšlen, ale žaluzie jsou ještě dál než vypínač. Tato stránka mi moc nepomáhá, a tak se rozhodnu zkusit jinou, ale najedou uvidím čtvrtý bod článku: “Dejte si čokoládu.” Tento bod mě konečně zaujme, a tak se hned zvedám a mířím do kuchyně. Nebylo specifikováno množství čokolády, a tak když už jsem ji otevřela, tak si ji přeci dám celou. Nevím, jestli mi tato rada udrží dobrou náladu, až budu chtít v létě do plavek, ale to je problém pro mé budoucí já.

Dojím poslední čtvereček, a protože mi tohle přišlo moc jednoduché, tak se ještě podívám, co je poslední bod článku. “Jezte zdravě.” Hodím pohled na obal od sněžené čokolády, zpátky pohled na počítač a zaklapnu ho tak moc, že doufám, že to prasknutí byly moje nervy a né obrazovka.

Poučení na závěr? Až budu chtít vyběhat tu čokoládu, tak nemám poslouchat tyto články od rádoby expertů, abych do těch plavek ještě náhodou nepřibrála. A pro zlepšení nálady si radši udělám třezalkový čaj.

Anonym - 2.C

Zážitkový zájezd po Německu

Milí čtenáři, zatímco většina z vás trávila zasloužené dny ředitelského volna od 15. do 17. dubna doma, mnoho studentů naší školy, včetně mě, si volno prodloužilo školním zájezdem do Německa, a to byl tedy zážitek. Projeli jsme většinu severního Německa, od magického ostrova Rujány, přes spolkovou zemi Meklenburska-Předního Pomořanska až po Postupim a Berlín.

Vše začalo v neděli večer v devět hodin, když jsme se poprvé setkali v autobuse a vyjeli. Cesta, která trvala deset hodin, nás velmi unavila, ale částečně také díky nemožnosti kvalitního spánku se nám na ní podařilo najít mnoho nových kamarádů. Ani jsme se tedy nenadáli (ani nevyspali) a dorazili jsme do první destinace, na Rujánu. Rujána je ostrov v Baltském moři na severu Německa a patří k spolkové zemi Meklenburska-Předního Pomořanska. Vyznačuje se především nádhernými křídovými útesy a slovanskou historií. I přes únavu jsme si všichni náramně užili krás tohoto ostrova, obdivovali severskou přírodu a architekturu a oči nám vzalo úžasné křišťálové panorama Baltského moře.

Za chladného počasí jsme se svezli lodí kolem Rujány a dostali jsme příležitost prohlédnout si vše, co je na místě krásné. Spatřili jsme tmavě modré hluboké moře, ale i hlavní atrakci – úchvatné bílé křídové útesy, lemující celý ostrov. Byla to sice nádhera, ale nakonec jsme se všichni radovali, když jsme si pak zase sedli do autobusu, protože jsme na lodi promrzli až na kost.

Na závěr dne jsme se dostali do města Rostock, největšího, ale ne hlavního, města Meklenburska-Předního Pomořanska. Ve městě jsme měli pouze přespat, pohybovali jsme se tedy pouze po jeho vnějším okraji, kde byly pouze obchody a jedna pobočka fast-foodové restaurace Burger King. I tak jsme si ale večer užili a dohnali potřebné hodiny spánku, jichž se nám předchozí dlouhé noci v autobuse nedostalo.

Dalšího dne zrána jsme vyrazili do Braniborska, do jeho hlavního města a hlavní atrakce třetího dne zájezdu – Postupimi. První zastávkou byl fascinující barokní zámek Sanssouci a okolní areál, které se skutečně dají popsat pouze slovem „honosný“. Poté jsme se vypravili do centra Postupimi na Braniborskou ulici plnou všelijakých restaurací a obchodů, jejíž dominantou byla postupimská Braniborská brána, takže jsme měli příležitost ji porovnat s tou velkou v Berlíně. Pak nás čekala historická exkurze do vily Haus der Wannsee Konferenz, kde jsme se dozvěděli mnoho o smutné tématice konečného řešení židovské otázky. To už se den chýlil ke konci a unavení jsme se autobusem svezli až na okraj Berlína, kde jsme přespali.

Poslední dva dny jsme si užili v Berlíně, hlavním městě Německa a samostatnou spolkovou zemí. V poválečném období byl rozdělený na východní a západní část, což zanechalo velký dopad na přítomnost, což jsme také na vlastní oči viděli. Program představoval perfektní vyváženost času s průvodcem a osobního volna, takže jsme si prohlédli Berlín v jeho plné kráse jak s doprovodným komentářem, tak sami.

První den jsme objevovali východní Berlín, navštívili jsme velkolepou Budovu Říšského sněmu, z níž jsme mohli pozorovat Berlín jako odnikud. Při přesunu po Berlíně jsme často procházeli kolem míst, kde dříve stávala Berlínská zeď, jejíž pozůstatky jsme viděli za celý zájezd z mnoha úhlů a pohledů. Pak jsme dorazili k Checkpointu Charlie, místě, kde se nejčastěji přecházelo z východního Berlína do západního, tam byl také rozchod na oběd. Nebyl by to výlet do německého hlavního města, kdybychom neokusili místní delikatesu Berliner Currywurst, po jehož konzumaci vzduchem nápadně poletovaly věty typu „to chutnalo jako plast“ nebo „za ty žaludeční potíže to stojí“. Stále jsme se neshodli, jestli se nám vyplatil, nebo ne. Na konec dne jsme šli na hlavní atrakci náměstí Alexanderplatz, televizní věž Fernsehturm, shlédnout na Berlín z výšky úžasných 203 metrů. Byl to nezapomenutelný zážitek! Celý Berlín se před námi otevřel jako na dlaní. Ze všech stran se tyčili moderní giganti i staříčké historické budovy. Západ plný moderních tvarů a barev tvořil kontrast s jednotvárným východem, ale při pohledu shora dohromady připomínaly velké spojené berlínské bludiště. Ze skulinek mezi stavbami na nás opatrně prokukovaly kousky přírody, ale perfektně doplňovaly mozaiku metropole. Zbytek dne jsme strávili na pokoji nebo procházkami po Berlíně, v některých extrémních případech i vylepšováním image u místních barberů.

Druhý den v Berlíně byl zase uvolněnější, cestovali jsme po atrakcích západního Berlína, mezi něž patří velkolepý památní kostel Gedächtniskirche nebo Bernauer Straße, památník Berlínské zdi. Po návštěvě neuvěřitelně informativního a zároveň zábavného Muzea NDR na pobřeží řeky Sprévy jsme zbytek dne strávili osobním volnem a nabíráním cenných zkušeností a zážitků. To byla skutečná příležitost zažít autentický Berlín jak za světla, tak za tmy. Se skupinou kamarádů se každý rozešel za tím, co ho lákalo nejvíc. Pak už nás čekal jen sraz v deset hodin večer v autobuse a vytoužená cesta domů po náročných pěti dnech.

Jednalo se o fantastický zážitek a můžu s jistotou říct, že nejen do Berlína, ale i na Rujánu, se chci v životě ještě vrátit. Moc děkujeme paním profesorkám Dulanské, Kolaříkové a Kocourkové, které exkurzi zorganizovaly a vždy byly ochotné pomoci nám s nedostatečnou němčinou, a také skvělému průvodci Lukáši Zedníčkovi, který nás svými poznámkami a výklady nejen obohatil o mnoho znalostí, ale také s ním byla náramná zábava. Všem studentů, kterým se v budoucnosti dostane možnost do Německa se školou vyjet, vřele tuto exkurzi doporučuji, vážně stála za to.

Maxmilián Škvrna, 5.A

Maminka má vždycky pravdu!

Maminka má vždycky pravdu. Maminka ví, co se může i nemůže stát. Ví, jaká číhají za rohem nebezpečí, i jak se před nimi bránit. Ona to ví, protože ona se narodila mnohem, mnohem(!) dříve než já, a zná mě od narození, na rozdíl ode mne. Je to jednodušší spoléhat se na člověka, jehož osobnost byla při vašem narození už jaksi zformována. Ví taky, že mi sluší více krátké vlasy, i to, že bych měla doktorovi zavolat raději hned.

„Vždyť jsem ti říkala, že je taková a maková.“ „Kdyby sis udělala více času, tak to stihneš.“ Někdy se mi dokonce zdá, že se její trajektorie myšlenek snaží předběhnout myšlenky mé. Vyjádří svůj názor, na který se nikdo mimochodem neptal, a mlčky odejde do vedlejšího pokoje. Pak se později v noci před spaním klidná, plná hrdosti pochválí, jak užitečná pro svou dceru je a vždyť ona chce pro ni jen to nejlepší, jednou jí poděkuje. Ta má takové štěstí! Ano, mami, máš pravdu, tu čepici si příště vezmu.

To musí být neskutečná tíha přemýšlet po tolik let za dva. A ještě větší tíha se tohoto břemene zbavovat. Chceš se ho vůbec zbavovat? Přirostlo ti k srdci. To lze jen ztěžka odstranit. Ale to nevadí, mami, já vím, že ty víš, že já vím, že mi ty krátké vlasy nesluší. Já vím, nemilosrdně odcházím, a ony ti jen připomínají tvou malou holčičku.

Anna Lipinová 7.B

Němý přítel

Celá naše rodina má odjakživa velmi ráda přírodu a zvířata. Jelikož je vlastnictví domácího mazlíčka potěšením, pořídili jsme si nejlepšího přítele člověka, tedy kočku. Mnozí výjimečnost těchto krásných šelem opomíjejí a dávají přednost psům. Přitom se jedná o stvoření vsutku pozoruhodná.

Jedním z pozitiv vlastnictví kočky je její nesporná estetičnost. V interiéru funguje jako socha, jako umělecké dílo. Ať už posedává na skříni nebo leží na křesle, tělo ovinuté ocasem, vypadá velmi důstojně. Najde si vyvýšené místo a rozhlíží se po svém panství.

Co mě na těchto zvířatech ale fascinuje ze všeho nejvíce, je jejich naprostý nezájem o majitele, nedej bože jeho potřeby či pocity. Z přimhouřených očí jí číší nefalšované opovržení, když se po příchodu domů nejdříve převléknu, než abych ji nakrmil. Ano, má sice k dispozici granule, ale to ji nezajímá. Chce konzervu, jejíž složení by nadzvedlo obočí i Gordonovi Ramseymu.

Tím to ale nekončí. Usednu ke stolu s plánem pracovat. To se mému čtyřnohému spolubydlícímu ovšem nelíbí. Nezapadá to do její koncepce odpoledne. Projde se mi tedy demonstrativně po klávesnici počítače, čímž dá jasně najevo, že práce je vedlejší. Ona chce drbat. Jsem tak nucen přesídlit na pohovku. Následuje několikaminutový souboj vůlí. Musela čekat, čekání se tedy nevyhnu ani já. V životě existují jen tři jistoty: smrt, placení daní a že tento souboj prohrají. Buď budu prostě jen potupně vyčkávat, nebo se vrátím k práci, aby se celý proces opakoval.

Ač může z výše zmíněného čtenář nabyt podezření, že jsem našim domácím mazlíčkem šikanován, vězte, že kočky miluji. Právě díky své osobitosti si nás získala a jde o právoplatného člena rodiny. Není divu, že Egypťané ve starověku kočky uctívali. Jsou to zvířata krásná, majestátní. Co víc, jsou středobodem vesmíru. Nejdříve samy pro sebe, záhy i pro majitele.

Hugo Tognier – Septima B

Rozhovor s panem školníkem Michalem Nachtmannem

Dělal jste již někdy rozhovor do školního časopisu?

Ne, prozatím jsem nedělal rozhovor pro žádný školní časopis.

Jaké práci jste se věnoval, než jste se stal školníkem a údržbářem na Havlovce?

Pracoval jsem na stavbě jako tesař.

Takže jste vyučeným tesařem?

Ano.

Jak se vám po dvou letech na škole líbí a pracuje?

Pracuje se mi tady dobře, je tady skvělý kolektiv, nemám k tomu co dodat.

Jak víme, byl jste zapojen do výstavby venkovní učebny. Co všechno jste vlastně dělal Vy sám?

Byla to kolektivní práce všech, co jsou na škole. Počínaje paní ředitelkou, přes ekonomku, až po inženýry, kteří to museli nakreslit. Já jsem byl ten, co to vyrobil.

Jak dlouho vám přibližně trvala výstavba?

Plus minus čtyři měsíce.

Jste spokojen se svým výsledkem? Protože my studenti rozhodně ano.

Já jsem spokojen s tím, jak to dopadlo, a hlavně, že se učebna líbí vám.

Němý přítel

Odmala jsem toužila po nějakém domácím mazlíčkovi. Snad pod touto záminkou mi rodiče doteď tvrdí, že mladší sestru jsem si vždy přála, když se jich ptám, zda to bylo doopravdy nutné. Co se týče jiných živočišných druhů, již tak nadšení nebyli... Čím jsem však byla starší, tím byla má touha větší, třebaže stejný pokoj se mnou obývala o tři roky mladší opička, která dělala svinčík srovnatelný, ba i větší než kdejaké štěňátko, králíček či koťátko, a tím trýznila mou pořádkumilovnou duši.

S rozvojem svých rozumových schopností se zvyšovala i míra vynalézavosti, kterou jsem byla schopna vyvinout. Mým prvním pokusem bylo ochočení ploštice ze zahrady mateřské školy, kde jsme spolu s mými vrstevníky trávili téměř každé dopoledne. Řekněme jen, že pokus o její odnos v obalu na hračku z čokoládového Kinder vajíčka byl poměrně rychle odhalen, Kamila zažila volný pád z úctyhodného pátého patra a máma, když nám před spaním předčítala, od té doby pro jistotu vynechávala příběhy, jejichž hrdiny byla zvířátka.

Když jsem ještě o trochu povyroستla a absolvovala mnoho podobných pokusů, při nichž bungee jumping zažilo i několik kobylek, sarančat a mravenců, rozhodla jsem se jít na to jinak. Proč bych musela hledat venku, když řešení je přímo doma? A teď opravdu nemyslím tu robotickou rybičku na knoflíkové baterie, kterou jsem dostala k osmým narozeninám... A tak se na mém psacím stole zjevila průhledná láhev na pití, v níž byl uvězněn záchodový pavouček. I přesto se máma nezdála být mým novým kamarádem příliš nadšená a můj protest, že s pavoukem vyhodí z okna i štěstí, vyřešila velmi jednoduše. Emil skončil hluboko v útrokách vysavače.

Můj sen se ovšem na krátko splnil v kvartě, kdy nám na hodině biologie zadala profesorka dobrovolný domácí úkol, který mi měl němého přítele zajistit alespoň na nějakou dobu. Součástí naší rodiny se tak stala housenka Píďa, kterou jsem měla krmit kopřivami a starat se o ni, než se zakuklí a stane se z ní motýl. Jejím domovem byla plastová krabička na balkoně a to se jí také stalo osudným. Při silnějším větru se její úkryt převážil, ona byla zavalena silnějším klacíkem, který měla ve své skrýši, aby jí navodil alespoň trochu pocit domácího prostředí, a její život vyhasl. Nezbylo nám nic jiného než Píďu slavnostně pohřbit v záhonku před naším panelovým domem.

Po těchto tragických událostech jsem se již nikdy nepokusila zajistit si nového. Zjistila jsem totiž, že nejlepším němým přítelem je ten, který se mnou nebydlí a o kterého se nemusím bát.

Kateřina Mikulková

Vrána

Nad Dunajem letí vrána
Oznamuje příchod brzkého rána
Rána smáčeného krví
My jsme ti co spatřili ji první

Vrána letí z místa činu
Čípak asi nese vinu
Letí od dalekého břehu
Tam spatřila mrtvou něhu

Tam žena na břehu ležela
Tepu v těle neměla
Kdo vzal té dívce zbytek radosti?
A sám nabyl hrdosti?

Vrána černá jako hluboká noc
Nemá toho v hlavě moc
To co však v srdci nese
Žádný jiný neunese

Byla svědkem bledé lásky
Zvířete a mladé krásky
Lituje toho mladého páru
Neutekla hněvu záru

Letí směrem k pramenu
Usedne na dubovém kmenu
Přímo nad pramen sedne
A do vody mělké padne

Na vodě nechá se zvolna unášet
Aby mohla krutou zprávu
roznášet
O tom že dívka zhylnula v noci
Že neutekla silné a kruté moci

Jak přeplavala dlouhou řeku
Hned se vrána dala do breku
Nebylo tam její tělo
Jinak dopadnout to mělo

František Smolka 2.C

Maminka má vždycky pravdu!

A tak si chodím spokojeně po světě, mrštně přelouskávám jednu vysokoškolskou zkoušku za druhou, jako mladá a poměrně pohledná žena využívám svých benefitů při sbírání dýšek mé práci neúměrně vysokých hodnot v baru pro místní zbohatlíky a vše jde jako po másle. Tedy, dalo by se říci, že ke splnění přísně nastolených kritérií pro „dceru nejvyšší jakosti“ však mé drahé mamince stále schází jedno políčko k odškrtnutí. „Už jsi konečně uhnala nějakého toho přítele?“

Kéž by totiž maminka věděla, že k dosažení tohoto rádoby „životního“ cíle mi poněkud překážejí ostatní rodičky, však s ratolestmi požadovaného opačného pohlaví. Ať se hnete, kam se hnete, dnes je to samý mamánek. A matky, ony také moc dobře ví jak na to. Nic totiž jejich chlapečky nepotěší jako pocit spokojeného, a hlavně sytého žaludku. Tu se setkáte se synkem, kterému maminka i v posledním ročníku vysokoškolského studia pečlivě každý den maže ke svačině krajíc chleba s máslem a marmeládou, jindy vám do cesty přijde mládenec, který poslušně dochází každou neděli na sváteční oběd domů a s rukama složenýma v klíně čeká na zaslouženou svíčkovou se sedmi knedlíky. Poté se kuchařce samozřejmě dostane patnáctiminutové chvály o tom, jak perfektně vyšlehanou smetanu svému dítěti lžičkou precizně naložila doprostřed omáčky a jak dokonale propekla hovězí, na které nemuselo být použito jediného zoubku nože. Vrchol rodičovské satisfakce.

Na útlejší hochy jiného, než jedlíkovitého charakteru si však maminky vymyslely jiné, neméně efektivní metody posilování blízkého mezigeneračního pouta, jež navždy drží mamánka zachyceného ve spárech své „první lásky“. Velmi jednoduše se totiž čerpá z maminčiných rad prověřených dlouholetou praxí. Jen ony totiž ví, zda je venku dostatečně teplo na to, aby bylo možné zanechat doma čepici, či jakou stolní lampu nejraději pořídit, aby její stojan skutečně umožňoval osvětlení celé desky pracovního stolu.

A když už se vám po krvavém boji o muže vašich snů podaří chlapce opravdu získat, opovažte se jakýmkoliv způsobem s obávanou nesouhlasit či, v úplně nejhorším případě, poté nemít pravdu. V tu ránu totiž syneček přechází nazpět do otevřeného náručí své dokonalé maminky, utíká za krabicí zkušenostmi provoněného vánočního cukroví a vám nezbyvá nic jiného, než se smířit s porážkou a pokračovat v hledání náhradních možností. My ženy si totiž musíme uvědomit, v tomto boji nemáme přeci sebemenší šanci na úspěch. Ne nadarmo se přeci říká, že maminka má vždycky pravdu!

Linda Tomanovičová – Septima B

Vězeň

Peníze jsou krásná věc
Pomáhají stoupat vzhůru
Nashromáždít zlata fůru
Tam nahoře nás čeká klec

Alkohol to krásná věc
Pomalu se chytá těla
Silněji, než závislost by měla
Chystá na mě malou klec

Milování krásná věc
Tělo k tělu přivine se
V posteli, hotelu či v lese
Také na nás čeká klec

Všechny chvíle strávené
Bez víry a bez možností
Bolestí mi á kosti
V kleci z mrtvol stavěné

František Smolka – 2.C

Šéfredaktoři: Mikuláš Krchňák, František Smolka, Marek Holubek

Na tomto výtisku se podíleli: Daniel Jaroš, Nella Hromadová, Matyáš Pavliska, Ondřej Fiala

Ten díky, němuž toto veledílo vyháží již 20 let: Lukáš Bárta

Vydání: červen 2024

BOJLER